

Afscheid.

De onderwijzeres staat voor de klas en laat haar dertig kleuters en vroolijk liedeken zingen.

De herfstzon schijnt in 't lokaal, de helder blauwe hemel blinkt door het verkleurende loover der iepenboomen op de speelplaats heen, de kleine mondjes vóór haar zingen zoo lief en lustig, het heldere licht doet de vroolijke kleuren der blouses, jurkjes, schortjes en haarlintjes zoo aardig uitkomen — maar de juffrouw is beklemd en onrustig te moede en schrikt, als ze een voetstap op de gang hoort.

Achter de klas staat een tafeltje, en daaronder geschoven een stoel. Daar zit en werkt anders het jonge meisje, dat nu ruim een jaar met haar meegewerkt heeft aan deze klas, de „kweekeling” zooals de officieele titel luidt, „de kleine juffrouw”, zooals de kinderen haar noemen, grootte en leeftijd verwisselend.

De kinderen houden van „de

kleine juffrouw.” Want ze „vertelt plaat” met ze, kan heerlijke verhaaltjes ten beste geven en met ze spelen ook, beneden op de plaats.

Maar nu is de kleine juffrouw er niet. Dat gebeurt helaas wel meer, want haar gezondheid is zeer wankel, eene kwaal ondermijnt haar jong leven en dreigde 't langzaam te sloopen.

Doch in een consult is uitgemaakt, dat er redding voor haar is en ze heeft tot 't ondergaan eener zware operatie besloten.

Zoo straks zal ze afscheid komen nemen van haar juffrouw, die reeds drie jaren hare praktische ontwikkeling leidt, en van de kinderen.

En de juffrouw wacht wat zenuwachtig op haar komst, want ze weet, dat 't zal gaan op leven en dood, dat 't misschien een afscheid voor altijd zal zijn.

Nu klinken vlugge voetstappen op de gang, ze naderen het lokaal, de deur wordt geopend — ze is het.

Opeens geeft de juffrouw 't sein tot ophouden met 't lustige, vroolijke liedje, als vreest ze, dat 't het jonge meisje pijn zal doen, en de kinderen staren verwonderd hun juffrouw aan, die zoo'n kleur krijgt en dan zien ze de kleine juffrouw naderen tusschen de banken door.

„Dag juffrouw, dag juffrouw! ben u weer beter?” klinken vriendelijke stemmetjes.

Het meisje vat hier en daar een toegestoken handje „Ja hoor, ja hoor, heelemaal!” zegt ze vroolijk. „Dag Frits, dag Marietje, dag allemaal!”

De juffrouw staart met zulke innig verbaasde oogen, dat 't meisje op haar toetreedt en lachend zegt: „Wel, had ik hier moeten komen onder tranen en jammerklachten?”

Stel u eens in *mijn* plaats en zeg dan eens, of ik niet blij kan zijn, dat *dit* soort leven in alle geval een einde neemt? Wat voor eene onderwijzeres zou er uit mij moeten groeien!”

Ze spreken nog even zachtjes

door, over wat de dokter gezegd heeft, over haar kamer in 't Ziekenhuis, die al gereed is, en 't meisje lacht terwijl nu dit, dan dat kleurtertje toe, dat haar aandacht eventjes vraagt.

Dan zegt ze: „nu moet ik gaan.” En ze wendt zich geheel tot de klasse: „Dag kinderen!” Maar ze blijft nog staan, na haar uitgesproken groet, en er is iets in haar toon, wat de kinderen doet voelen, dat hier meer dan een gewoon goedendagje geldt.

Aller oogen zijn opeens op haar gevestigd en hier en daar klinkt een verwonderde, spijtige uitroep.

„Hè, juffrouw, gaat u weg? waar gaat u toe? Gaat u op reis? Voor hoe lang?”

„Ja”, zegt ze vriendelijk lachend, de onderwijzeres aanzien, of die haar noodleugentje billijkt: „Ik ga op reis.”

„Hè,” zegt Frits, „en u zou dat verhaaltje van Rozerood en Zilverstem nog uitvertellen.”

„Ja, dat kan nu niet, maar later — misschien.”

„Als u terug bent, hè juffrouw?”

„Ja, als ik terugkom — dan zal ik het stellig uitvertellen” — ze heeft „als ik terugkom” met bijzondere intonatie gezegd, maar die ontsnapt nog aan 't oor der kinderen, alleen de onderwijzeres voelt 't.

„En wanneer dan? wanneer dan?” vragen twee, drie stemmetjes dringend.

„O, heden — dat weet ik niet. Erg lang. — Kijk, nu zijn de blaren nog aan de boomen, nog heel veel zelfs, en als ze nu allemaal weg zijn, en de sneeuw komt en de sneeuw gaat weer weg, en de knoppen komen weer aan de boomen — dan zal ik wel terug zijn.”

„Gunst! hoe lang! wat een lange reis — tot de knoppen aan de boomen komen!”

„Nu moet ik maken, dat ik wegkom, kindertjes! veel plezier voorloopig. Dag juffrouw!”

Ze kust de onderwijzeres ten af-

scheid en gaat weer tusschen de banken door, hier en daar de uitgestoken handjes vattend. Toen, terwijl ze haar hand reeds op de deurknop legt, verheft zich een koor van vriendelijke stemmetjes: „Goede reis, juffrouw! goede reis! Goede reis!”

Haastig keert de onderwijzeres zich om, teneinde haar ontroering te verbergen, doch in het hart van 't meisje rijst een kalm, blij vertrouwen, dat nu haar reis goed moet zijn, welke ook haar plaats van bestemming is.

Haar reis was goed en haar bestemming bleek te zijn haar huis, haar werk, haar klas.

En den eersten middag na haar behouden aankomst vertelde ze het verhaaltje van Rozerood en Zilverstem uit.

NANNIE VAN WEHL.

Den Haag.